

Poglejmo pa še eno drugo njivo. Naše srce je podobno njivi. Tja sejejo seme lepih naukov oče, mati, katehet, učitelj, učiteljica. Želim vam, da bi vam ta njiva donášala v novem šolskem letu obilo najlepšega pridelka. Nauki vaših vzgojiteljev so seme; vaše ravnanje pa bcdi kleno žito, ki ga ti nauki obrode.

J. E. Bogumil.

Janezkov klobuček.

Mesto je vrvelo polno življenja. Vozovi vsake vrste so drdrali semintja in delali ne baš prijeten ropot. Vmes so pa bliskoma švigali avtomobili in motorji različne kakovosti. Čul se je zvonec električne železnice in vsakovrstno piskanje. Od tlaka pa so odmevale stopinje tisočere množice, ki je hitela po opravkih.

Jernačev Janezek je gledal in se čudil. Kar je videl, vse mu je bilo novo in malone nerazumljivo. Prvič je prišel ta dan s svojo mamico v mesto, in zdelo se mu je, da je danes na drugem, popolnoma neznanem svetu. Držal se je krčevito materinega krila, ker se mu je bilo drugače bati, da se izgubi v vrvežu. Že cel teden se je veselil današnjega dne, toda ne toliko radi mesta samega kakor radi novega klobuka, ki mu ga je imela kupiti mama. Prišedši v mesto pa je videl toliko znamenitih in privlačnih reči, da bi bil skoro kmalu pozabil na klobuček. K sreči sta pa prišla z materjo ravno mimo lepe klobučarske izložbe, in vse Janezkove želje so se zbrale zopet v celoto. Prišla je vrsta nanj, da se mu izpolni nekaj, po čemer je že davno, davno hrepenel.

Stopila sta z mamico v trgovino. Mlad gospod, ki je stregel kupcem, je nanosil takoj polno mizo popolnoma novih klobukov. Vsi so bili lepi seveda, saj so bili še nerabljeni in varno shranjeni. Janezek je imel sedaj težko nalogo: odločiti se je moral za eno pokrivalo, in to ni bilo ravno tako lahko spričo tolikega števila lepih klobukov. Saj je imel vsak

klobuček kaj posebnega. Slednjič je pa moral vendarle izreči odločilno besedo. Izvolil si je sivkast klobuček z rdečebarvanimi peresi zadaj. Seveda ga je posadil takoj na glavo, in stari, oguljeni dosluženec brez peres je romal v materin jerbašček. In s tem lepim novim klobukom na glavi je prišel potem Janezek domov, nazaj v domačo vas.

To vam je bilo v naslednjih nedeljah vrišča in zavidanja pri njegovih sovrstnikih! Vsak je kaj zapazil na klobuku. Glede rdečih peres so si bili pač vsi že precej edini: želeli so si jih od prvega do zadnjega vsi. Kordinov Drejče, ki je bil najglasnejši v družbi, pa je celó glasno sklenil, da ne odneha preje, da bo imel tudi taka peresa za klobukom. Neradi so se razšli vaški šolarčki in ločili so se od Janezkovega klobučka šele tedaj, ko so jih opetovano klicale skrbne mamice. Janezek pa je še dolgo hodil pokrit po dvorišču pred hišo, in ako je šel od sosedovih kdo mimo, tedaj je stopil nalašč malo bližje, da se je pokazal s svojim dragocenim pokrivalom. Toda hudo se mu je maščevalo prevzetno bahanje.

Jernačev kužek Pazi je bil pravi porednež in načajivček. Vse mu je bilo dobro za igranje, in nič čudnega ni bilo, če tudi Janezkovih peres za klobučkom ni pustil pri miru. Nekega večera je pozabil Janezek svoje novo pokrivalo v vrtni lopi, kjer ga je pa kmalu iztaknil poredni Pazi. Neusmiljeno ga je obdelaval, da od rdečih peres kmalu ni bilo več nobene podobe. Janezek je pogršil sicer kmalu svoj klobuček, toda bilo je že prepozno. Nič mu ni pomagal jok, nič karajoče besede, ki jih je moral slišati načajivi Pazi: klobuček je bil in je ostal brez krasu, brez rdečih peres. Ohranil je sicer še svojo uporabnost, toda v očeh vaških malčkov je izgubil vso prejšnjo privlačnost in vrednost.

Tako je žalostno zatemnela slava Janezkovega klobučka. Mogoče mu kupi mama kmalu drugega. Tistega pa Pazi ne bo dobil več v kremplje, razen če ga Janezek — seveda — spet pozabi v tisti uti.

A. Šavelj.

